

1+

CAT A

BIB. EL CLOT - JOSEP BENET
C.C. PARC SANDARU

90 MINUTS DE PÀNIC
2n CONCURS JUVENIL D'ESCRITURA RÀPIDA 2025

PSEUDÒNIM: Estigia

ANY DE NAIXEMENT: 2008

TÍTOL: Somriure forçat

TEXT: La mare et dona un petó al cap per transmetre't la seva bona voluntat. Ella sempre ha cregut en tu, ella ha treballat hores extres per poder facilitar-te un futur digno, un que ella no va poder tenir. Saps que tot el teu esforç donarà fruits quan mirin el teu nom a la llista i et confirmin que has aprovat i tens el títol tan desitjat. Aquells segons de silenci entre que dius els teus cognoms i la persona de recepció busca el teu premi seran els més plaents de la teua existència.

Mentre la figura de la dona que t'ha atorgat el do de la vida es queda enrere, tu segueixes assaborint les cavil·lacions que creuen pel teu cap. Potser aquesta seguretat que mostres et permet veure el depriment edifici de la Facultat com un lloc noble que impulsa els futurs de les persones més dotades de la regió.

No obstant les parets de formigó i les ulleres sota els ulls de l'home de recepció, tu mostres un somriure radiat i quasi cantant dius el teu nom. Aquest et mira fugament i et busca a l'ordinador, però hi ha qualcun que ténca el teu esquema, no sentís l'emoció del silenci abans dels aplaudiments, només hi ha una simfonia muda.

L'eternitat del temps fa presència en aquella estança grisenca i quan s'acaba el cinquè segon, els ulls del treballador es claven a sobre teu i balbujeja les paraules que haurien de marcar un punt d'inflexió: Felicita's, el títol és teu.

Agafes el full sense saber què estàs sentint. Hauries fins i tot de fer salticons d'alegria, però el teu cos no mostra signes d'haver rebut una dosi extra de dopamina i serotonina. No ets només tu, sinó que també veus aquesta incertesa als ulls de la mare. Per alguna raó no parles, ella ho sap, tanmateix, l'únic que expressa és un somriure forçat. Puja al cotxe i continues amb el transcurs de la vostra existència.

* * *

L'home que acaba de donar un altre títol inútil a una altra ànima inconscient treu del cinquè calaix una llibreta.

Passa les pàgines fins a arribar a una que està mig plena i escriu la següent frase:

"La mort deixa de fer por quan la vida careix de sentit." És la primera vegada que veu això als ulls d'algu que ha aconseguit el maledit paper, però no passarà jaire fins a que ho torni a escriure. Sap que la humanitat està entrant a una època fosca i la Mort començarà a ser una companya més.

BIB. EL CLOT - JOSEP BENET
C.C. PARC SANDARU

2m
CAT A

90 MINUTS DE PÀNIC
2n CONCURS JUVENIL D'ESCRITURA RÀPIDA 2025

PSEUDÒNIM: Call Me Arda

ANY DE NAIXEMENT: 2009

TÍTOL: Hay un asesino en casa

TEXT: Era una matutina fèia, en una casa vacia en la que solo un hombre miraba la television en silencio. Las noticias le dejaron muy mal cuerpo cuando vio que anunciaban la muerte de toda una familia vecina suya. Pero su preocupacion aumento cuando vio al lado del televisor una nota: "¿Por qué no cerraste la puerta?". Su rostro se volvió pálido. ¿Acaso el asesino de la familia le conocia? Intentó no preocuparse y aquella noche durmió tan tranquila como pudo. Por la mañana, se despertó al escuchar una voz en su dormitorio balbuceando, no escuchó lo que decía pero supo que algo malo ocurría. Mientras caminaba hacia el salón, se encontró otra nota: "Te dije que mejor cerraras la puerta". De repente el televisor se encendió, quitándole el aire. Las noticias otra vez... y hablaban de la aparición de dos cadáveres en el vecindario. Se preguntó quién o qué le mandaba mensajes y porque de aquella manera. Esa noche cerró todas las puertas e intentó calmarse con un baño relajante y relajante. Al salir, notó algo extraño en el espejo del baño, vio algo que no le parecía normal, algo en su expresión reflejada. Empezaba a volverse loco, sabía que ocurría algo. Salio apresurado del baño intentando huir de aquel extraño reflejo. Entonces encontró pequeñas gotas carmesí en el suelo del pasillo. Sangre. Y sonó un golpe. Algo hizo ruido en la casa. Y otro. ¿Había entrado alguien? ¿Cómo? Ese día cerró las puertas. Pero sentía, sabía que el responsable de esas muertes estaba en la casa, los ruidos le atormentaban cada vez más y más cerca. ¿Quién hacía aquello? Golpes y voces, muchas y muy fuertes, le hacían doler la cabeza. "¡Para!" gritaba tapándose los oídos, pero el ruido no cesaba. "¡¿Quién eres?!". Le quitaba a la nada a ver si alguien le oía. Empezó a correr hacia la puerta de entrada pero no se abría, ni siquiera con la llave. Corrió escaleras arriba y vio todavía más sangre en el suelo... y ahora también en las paredes. Buscaba huir del responsable de toda aquella, quien fuera había matado mucha gente y estaba en su casa. Al borde del colapso e invadido por la pánico, se encerró en el baño. Ahí parecía estar todo normal. Con siguió calmarse y respirar mejor, hasta que, apoyada en el mármol, se miró en el espejo. "Sabes que no puedes escapar de ti... ¿No?". Su reflejo le sonreía de forma macabra tras soltar aque-

llar palabras. Todo el rato intentaba huir del peligro, del culpable. De lo que no era consciente fue que el maniaco era TAN cercano a él que nunca podría alejarse... Nunca lo podría sacar de su intención.

BIB. EL CLOT - JOSEP BENET
C.C. PARC SANDARU

11
CAT B

90 MINUTS DE PÀNIC
2n CONCURS JUVENIL D'ESCRITURA RÀPIDA 2025

PSEUDÒNIM: Esther Greenwood **ANY DE NAIXEMENT:** 2011

TÍTOL: Perdon y piedad

TEXT: Me llamo Olivia y nací el día 2 de noviembre de 1973. Escribo esto sentada en la encimera de mi cocina, con los pies en el fregadero y con mi mente en la luz mañanera. Una mañana de marzo, mi padre fue a cazar aves y nunca volvió, mi madre cayó enferma tras oír la noticia y mi hermana pasa todo el día en la aldea más cercana intentando silenciar su incompleto desde la desaparición de mi padre. Se puede decir que mi manera de silenciar mi incompleto era la existencia de mi abuela, pero desde su muerte, todo lo que me hacía sentir viva y con esperanza ahora siento que me aleja aún más de un futuro equilibrado entre pasión y obligación. Desde la muerte de mi abuela, me despierto exactamente cada mañana a las 6:42, la hora en la que mi hermana entró a mi habitación y me dijo que abuela estaba muerta. Hay una especie de sensación placentera en saber que hay algo en este universo a lo que puedo aferrarme y no va a cambiar. Cada mañana, sin falta, sin brito, sin luz, a esa hora estoy despierta. Pero hubo una mañana que no me despertó, esa mañana tuve un sueño algo perturbador. Sobre una muerte lenta y silenciosa. El sueño tuvo una perspectiva externa, en el sentido de que se veía como si alguien me estuviera viendo a mí como que no era una imaginación mía.

Me despertaba confusa, desorientada, escuchando balbuceos provenientes del establo de caballos.

Bajando las escaleras, todo se veía oscuro y el aire era denso.

A medida que iba llegando al establo, más silencio había, hasta el punto donde solo me podía escuchar a mi misma pensar.

Al llegar al establo, olía a carne muerta y olor humano.

Solo había una vela blanca en el medio de la sala.

Me quedé y pude ver a mi novela y a mi padre en el suelo, conscientes, sangrantes, pidiendo perdón y piedad.

Empezaron a hablar de la última vez, de anoche, de no otra vez por favor, y yo no sabía de lo que estaban hablando.

Fue entonces cuando me di cuenta, estaban vivos, los dos, y llevaban estando durante exactamente 1 año, 6 meses y 16 noches, y yo llevaba torturándolos cada mañana durante 1 año, 6 meses y 16 noches.

Cada mañana, no era yo quien me despertaba y volvía a dormir, era yo quien bajaba a torturarlos,

eran ellos quien cada mañana estaban más cerca de no llegar a la siguiente.

2n
CAT B

BIB. EL CLOT - JOSEP BENET
C.C. PARC SANDARU

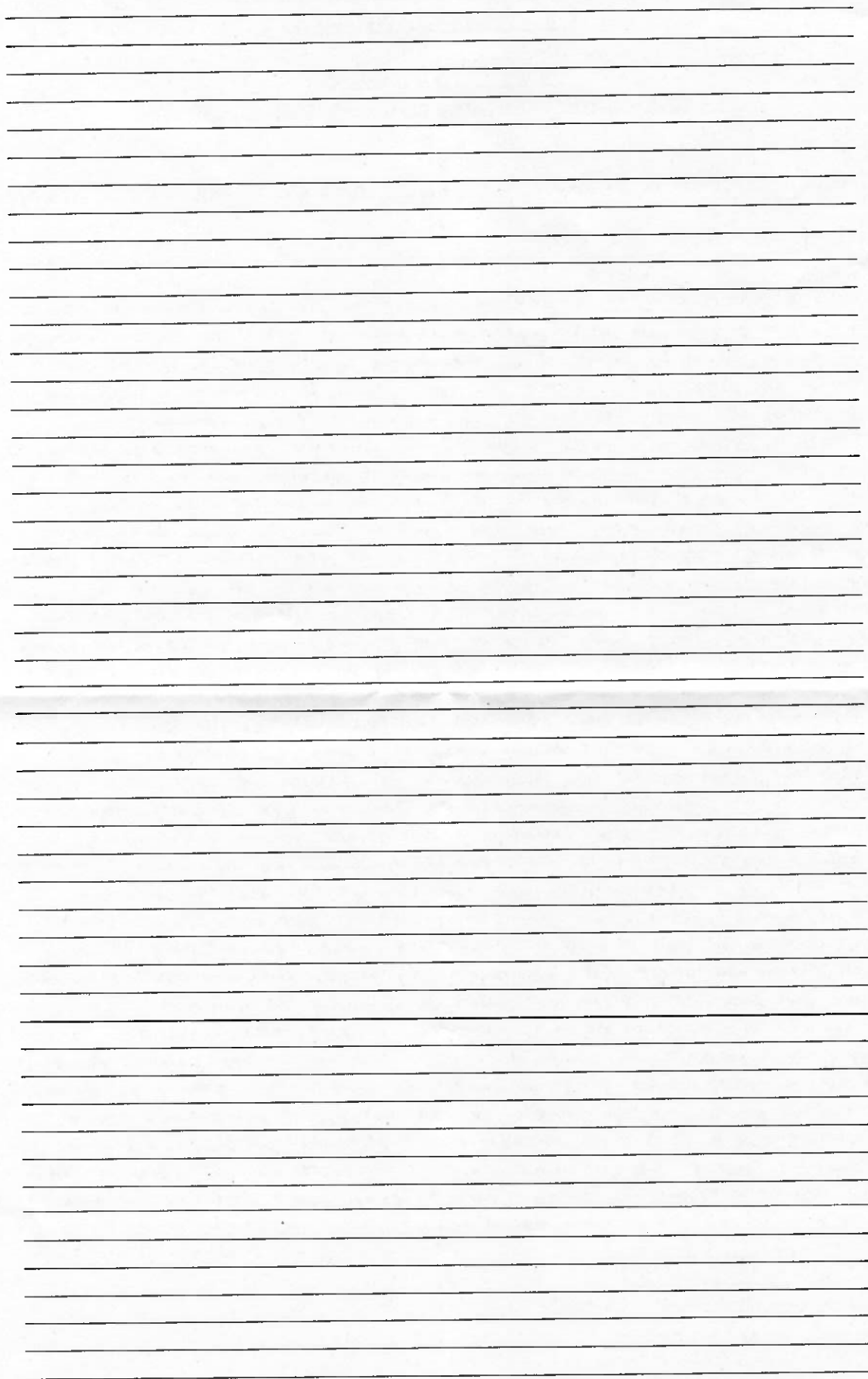
90 MINUTS DE PÀNIC
2n CONCURS JUVENIL D'ESCRITURA RÀPIDA 2025

PSEUDÒNIM: Libre estrany

ANY DE NAIXEMENT: 18/11/2010

TÍTOL: La caixa del rebost

TEXT: El silenci regnava a l'habitació d'en Toni. No podia deixar de pensar en la capsa que va veure ser dos dies, al rebost de casa seva. Va passar quan la mare li va demanar que baixés a buscar una capsa de galetes, i al pujar per les escales de tornada a la cuina, va sentir un soroll estrany tot just quan superava l'últim esglaó. En Toni es va donar la volta, just a temps per observar amb amb incredulitat com la caixa girava sobre si mateixa, com si aquesta tingués vida pròpia. Va creure a córrer de tornada a la cuina, i va intentar comunicar el que havia vist a l'Èlia, la seva mare, tot balbucejant: —mare... la caixa del rebost... s'ha mogut sola... Però l'Èlia no li va donar més importància, ja que coneixia de sobres la imaginació d'en Toni. I ara, després de dos dies, havia decidit tornar a investigar. Tot i que temia el que li passaria si ho pesava, va haver d'abandonar la plaent sensació que li proporcionava la càlida manta sobre el seu cos per encaminar-se cap al pis de baix. La porta de l'habitació va emetre un soroll estrident quan el Toni la va obrir, i temia que això despertés els seus pares, que dormien a l'habitació del costat. La fusta vella del terra del passadís cruxia amb una passa que feia en Toni, fins que es va plantar davant les escales que donaven al rebost. Un nus a l'estómac va créixer al seu interior en comprovar que ^{el llum} ~~la llum~~ no s'apagava. S'havia de fiar de la fènica llum que entrava per la finestra per no ensopellar. La por creixia amb cada esglaó que baixava. Finalment va arribar al bell mig de la sala, i un calfred va recórrer tot el seu cos en veure que la caixa continuava fent moviments estranys, ara amb més intensitat. Hi va haver un moment de dubte al cos d'en Toni, una petita lluita entre la curiositat i la prudència, que al final va guanyar la curiositat. Sense pensar-s'ho més, la va obrir. De la capsa en va sortir un grapat de ratpenats, i en Toni va deixar escapar un gemec a causa de l'ensurt. Inconscientment, va sortir corrents cap a l'habitació, amb les cames encara tremolant. Per què tenien els seus pares una muntada de ratpenats tancats en una caixa del seu rebost? Un cop ja a l'habitació, va poder respirar tranquil. Havia estat només un petit ensurt.

BIB. EL CLOT - JOSEP BENET
C.C. PARC SANDARU

90 MINUTS DE PÀNIC
2n CONCURS JUVENIL D'ESCRITURA RÀPIDA 2025

PSEUDÒNIM: Principio y final

ANY DE NAIXEMENT: 2013

TÍTOL: Tras el telón

TEXT: Marta se encontró paseando por el teatro. Tenía una audición pendiente y no podía pensar en cualquier otra cosa. Era la penúltima de la lista, es decir que debía esperar mucho. Finalmente, la llamaron: -¡Marta Rodríguez!
-Eh, sí. Esa soy yo. -balbuceó.

Al subir al escenario, Marta se tranquilizó. Representó el monólogo que había practicado y a la directora le encantó. Bajó contenta y orgullosa de su trabajo, pero... Subió la última chica, interpretó el mismo monólogo que Marta, pero con un realismo y una emoción increíble. Marta se preocupó, estaba claro que lo había hecho mucho mejor.

Unos días más tarde, enviaron la lista de reparto. Marta la leyó y cuando vio que su parte la habían dado a Carla Zamora (la chica que actuó después de ella), se enfadó tanto que fue corriendo al teatro. Carla ya estaba ahí, la directora le estaba enseñando la sala:

-¡Suban el telón!

Tras el telón se encontraba Marta, con un cuchillo en la mano, preparada para apuñalarse:

-Carla, nos vemos en el infierno. Hasta entonces, espero que lo pases muy muy mal.

Esas fueron sus últimas palabras. El silencio que llenó el auditorio no fue placentero. Nadie sabe exactamente como pasaron las cosas después. Alguien llamó al hospital, otra persona llamó a los padres de Marta y Carla. Carla se quedó parada allí, hasta que alguien la arrestró hacia fuera. No fue vista por meses, no se escuchó nada de ella.

Un año más tarde, una de sus amigas estaba paseando por la montaña y se la encontró muerta en medio del camino. Tenía sujeta una carta. Su amiga la abrió y la leyó en voz alta:

-Me he ido al infierno a ver a Marta. Este último año la he estado escuchando en mi cabeza llamándome. Lo siento por todas las personas a las que quería. Lo siento por mis padres,

por mi hermana, por todas mis amigas. Lo siento, porque
nunca volveré a estar tras el telón.

BIB. EL CLOT - JOSEP BENET
C.C. PARC SANDARU

90 MINUTS DE PÀNIC
2n CONCURS JUVENIL D'ESCRITURA RÀPIDA 2025

PSEUDÒNIM: Soy un astro ☺

ANY DE NAIXEMENT: 2013

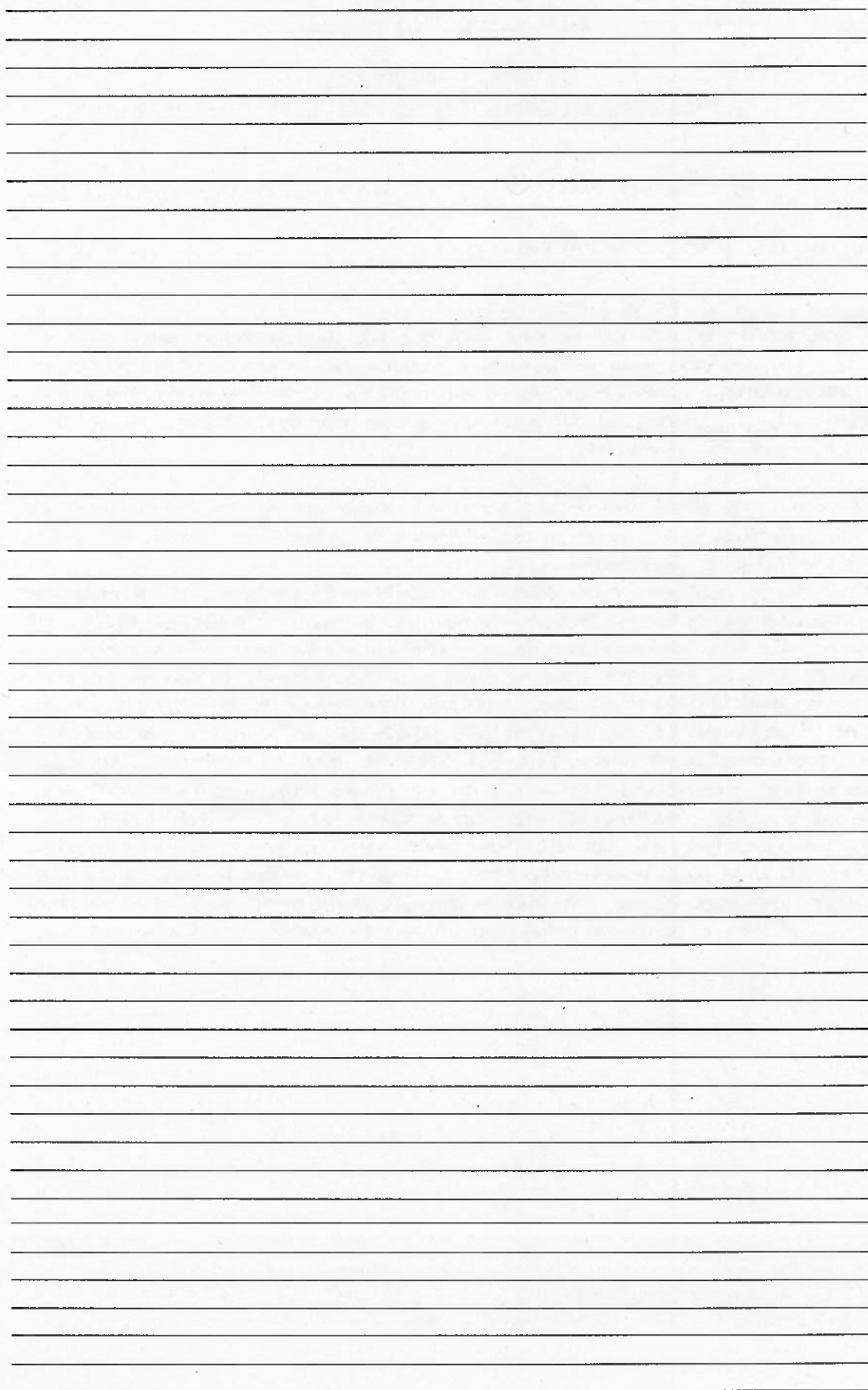
TÍTOL: El piso 3 y medio

TEXT:

Vivía en un 6º, era el primer día que la dejaban ir sola a la escuela, estaba muy contenta. Después de prepararse para irse llamó al ascensor, se subió, apretó el botón para bajar, llegó al 5º, luego al 4º pero vio algo raro, entre el 4º y el 3º había un 3 y medio.

El día siguiente volvió a subir al ascensor y volvió a ver el piso 3 y medio, lo ignoró, y así todos los días, pero cada vez más preocupada e intrigada.

Un día el ascensor se paró en el piso 3 y medio, Sofia, muy estresada apretó el botón muchas veces seguidas para bajar otra vez pero las puertas se abrieron y ella por una fuerza que no sabía explicar caminó hacia delante a lo largo de un pasillo que llevaba a una puerta abierta. Entró en esa casa era exactamente igual que la suya, el sofá verde, la mesa de madera, la misma risa placentera que atravesaba las cortinas blancas. Pero escuchó un ruido, una voz familiar que venía de la cocina, se acercó a ella en silencio, se asomó a la puerta de la cocina para ver quien era, sobresaltó, era ella misma hablando con su madre. Sofia se fue corriendo, salió de esa casa se metió en el ascensor y balbuceando dijo, "¿Esa era yo?, ¿Estoy en un mundo paralelo? ¿Era un sueño?"

BIB. EL CLOT - JOSEP BENET
C.C. PARC SANDARU

90 MINUTS DE PÀNIC
2n CONCURS JUVENIL D'ESCRITURA RÀPIDA 2025

PSEUDÒNIM: Annabeth Chase

ANY DE NAIXEMENT: 2013

TÍTOL: Sense sortida

TEXT: Quan arribar a casa i hi havia tant de silenci que podia sentir el batec del meu cor. La meua mare se suponia que estava a casa fent el dinar. Van passar sis hores fins que finalment va arribar, però alguna cosa em deia que no estava bé. Va començar a balbucejar sobre que s'havia perdut per la ciutat. Jo no m'ho creia.

Al dia següent em vaig despertar i l'únic que hi havia a la meua habitació era el meu llit. Vaig baixar i no hi havia res de res en tota la casa. Vaig començar a sentir-me observada i una gota de suor freda em va baixar per l'esquena. Sentia el cor que m'anava a mil. Vaig sentir un soroll per la porta de darrere però alguna cosa em deia que no era la meua mare, així que vaig sortir corrents cap al bosc i encara en dijames. Uns homes vestits de negre em perseguien.

Vaig correr molta estona fins a arribar a una esplanada preciosa i plaent per a la vista,

l'estòmac em va començar a remugar. Tenia
que menjar alguna cosa si volia sobre viure.

De sobte algú o alguna cosa va fer un soroll
darrere meu, i vaig sortir corrents comes
ajudant-me fins a estar esgotada. No havia
mirat enrere per por, molta por.

Vaig començar a pensar en alguna cosa que
em dones pistes sobre que estava passant
i vaig recordar a la mare parlant per telèfon
amb algú i que deia alguna cosa sobre una
organització i que estava a punt d'arribar
el dia.

De sobte vaig sentir una fiblada a l'esquena
i em vaig desmaiar.

Quan em vaig despertar no veia res i em feia
mal el cap. Vaig sentir unes veus i vaig intentar
criar, però no podia, alguna cosa m'ho impedia.
De sobte una veu d'home va dir: "A partir d'ara
ja no tens llibertat, mames podras sortir si
nosaltres ho permetem i no intentis escapar-
te, és inútil. Estàs sense sortida."

BIB. EL CLOT - JOSEP BENET
C.C. PARC SANDARU

90 MINUTS DE PÀNIC
2n CONCURS JUVENIL D'ESCRITURA RÀPIDA 2025

PSEUDÒNIM: CBA7

ANY DE NAIXEMENT: 2011

TÍTOL: L'Escape Room

TEXT: Un grupo de amigos decidió quedar un viernes después de clases en un Escape Room, y sí, de terror. Halloween ya estaba a la vuelta de la esquina.

— ¡Seguro que Nico se querrá ir a la mínima! — Se burló María, de camino al Escape Room.

— ¡Fijo! — añadió Carlos.

— ¡Ay, callaras ya! — Se quejó Nico, dejando ir un molesto suspiro.

Cuando llegaron al lugar, les explicaron las instrucciones antes de encerrarlos en una amplia sala.

Empezaron a investigar su alrededor en busca de posibles maneras de salir y, a medida que avanzaban, crecía una tensión rara. Como si algo estuviera fallando. Decidieron ignorarlo hasta que uno de los trabajadores les habló por el micrófono:

— ¡Tenéis que salir de ahí, ahora mismo! — exclamó, parecía preocupado.

— No os asustéis, será parte del juego — Dijo Carlos, con toda la tranquilidad del mundo.

— No sé yo, eh... — balbuceó Nico, que ya estaba tan asustado que, un poco más y se subía por las paredes.

— ¡Nico, no seas tonto! — Se rió María.

— Insisto, tenéis que salir de ahí, antes de que los monstruos estos os... — El trabajador no terminó la frase, en vez de eso, se escucharon gritos, seguidos de unos extraños ruidos.

— Tendríais que hacerme paso por una vez — atestó Nico, cada vez más asustado.

Sus amigos decidieron ignorarlo y seguir investigando, hasta que, apareció uno de los actores del escape room, el cual, en vez de solo asustarlos, intentó clavarles un afilado cuchillo que por suerte, lograron esquivar.

Los amigos, por fin empezaron a correr con desesperación:

— ¡¿Dónde estará la salida?! — exclamó María,

la cual ya estaba aterrada, Demasiado tarde.

~~Se~~ Se escucharon gritos y después, en la Sala,
solo quedó un silencio placentero. No eran
actores, eran monstruos que se estaban
haciendo pasar por humanos.

De los amigos, ya no se volvió a saber nada más.
~~sobre ellos.~~

BIB. EL CLOT - JOSEP BENET
C.C. PARC SANDARU

90 MINUTS DE PÀNIC
2n CONCURS JUVENIL D'ESCRITURA RÀPIDA 2025

PSEUDÒNIM: Compatriota

ANY DE NAIXEMENT: 2012

TÍTOL: El somriure

TEXT: Em vaig aixecar per un raig de sol que s'havia colat per la finestra. Un silenci sepulcral regnava a l'habitació i, com sempre, la vida em pesava i no em deixava aixecar-me.

Al cap d'una mitja hora llarga vaig aconseguir desenganxar-me del llit i obrir la cortina. A la tauleta de nit vaig veure la fotografia on sortien els avis i jo, i una llàgrima em va rrelliscar per la galta.

Ja feia dos anys de la seva mort i encara no m'havia a agafar el cotxe i anar a la casa de la Molina on havien mort els dos.

Estava esperant que arribés el dia de febrer, i finalment, aquell dia havia arribat. Tot i que no volia patir, sabia que ho havia de fer, per ells.

Així que a les onze tocades vaig entrar al cotxe i em vaig dirigir a aquella casa, on hi guardava tant records.

va ser un plaent viatge, amb la meua música, la meua tranquil·litat i només la carretera i jo per endavant.

Vaig aparcar el cotxe i em vaig dirigir cap a l'entrada. Vaig treure les claus de la buxaca amb molt de compte i vaig obrir la porta. Un cop dins vaig notar aquella aroma de pi barrejat amb lavanda i una onada de nostàlgia em va invadir.

Vaig pujar al pis de dalt i vaig entrar a la meua habitació. Segueix igual que com l'havia deixat. Les ruines perfectament col·locades a l'armari i el llit amb l'estampat de margarides que tant m'agradava.

Tot seguit vaig entrar a l'habitació dels avis, allà sí que va ser un cop fort. Vaig començar a recorre la habitació pensant a la llàgrima viva. Vaig veure el llit i quan vaig començar a recorre la habitació amb els miralls vaig veure una fotografia que no havia vist mai a la tauleta de nit de l'avia.

A les fotografies hi havia els avis somrient a la càmera, però en totes i cada una d'elles hi havia un home que no havia vist mai. Tenia un somriure ingenu cobert de malícia i uns ulls buits que miraven a l'horitzó. Però el que més em va impactar va ser que al ~~gran~~ ~~portant~~ portant gravat el meu nom en sang. Això em va ~~ser~~ reaccionar. Tot i que hi havia els ~~avis~~ avis a les fotografies, el home podia més que ells i vaig decidir creuar-les.

a la llar de foc.

Quan tot eren fèndres, vaig agafar el cotxe i vaig marxar.

Aquella nit no vaig poder dormir més de 3 hores, però quan va sortir el sol vaig poder distingir perfectament l'ombra d'un senyor. Això va fer que el meu cor saltés. Vaig respirar i em vaig dir que eren els colins.

Vaig baixar a la cuina encara una mica insegura, però vaig continuar ~~per~~ com si res hagués passat. Però el que em vaig trobar a baix va ser molt pitjor. El meu nom gravat en sang a la paret. Vaig deixar anar un crit agut i vaig sortir corrent de casa.

No deixava de mirar enrere i endavant i veia ombres de ~~per~~ persones inexistents.

En un moment determinant vaig parar per respirar però quan vaig voler tornar a començar una mà gelada em va aturar.

Em vaig girar a poc a poc amb el cor a punt d'explotar i quan em vaig trobar cara a cara amb el senyor vaig poder distingir-lo perfectament. Era el de les fotografies... L'únic que els meus llavis van poder balbucejar va ser: -Tú...

BIB. EL CLOT - JOSEP BENET
C.C. PARC SANDARU

90 MINUTS DE PÀNIC
2n CONCURS JUVENIL D'ESCRITURA RÀPIDA 2025

PSEUDÒNIM: Escarlata

ANY DE NAIXEMENT: 2011

TÍTOL: La quarta pared

TEXT: Al obrir los ojos, lo único que veo son tres paredes blancas. Tres paredes blancas que forman un espacio completamente vacío, vacío, desierto. En este espacio todo es esa ausencia de color, esa nada interminable, excepto por el dispositivo delante mío que me observa como un ojo humano, pero más fijamente. No hay nada más en la sala, solo la cama en la que estoy, la cámara y yo, compitiendo en un concurso eterno de aguantar unidades en el que siempre salgo perdiendo. Estoy tan sumida en mi desconocimiento atemorizado del lugar que tengo ganas de darme cuenta de que tengo un papel en la mano. Al desplegarlo leo en una letra diminuta, torcida y frenética la siguiente frase: "Hagas lo que hagas no te tomes las pastillas". Estoy procesando la información cuando unos pasos apresurados rompen el silencio ensordecedor que caracteriza la estancia. Entra alguien a través de una puerta que ni siquiera había notado, que parecía que acababa de materializarse justo delante de mis ojos. Aparece una señora con uniforme de enfermera que me pide que me levante. No quiero hacerlo, pero por alguna razón mi cuerpo no obedece las ordenes que le da mi cerebro. Revueto la fuerza para preguntarle sobre la cámara, pero en vez de contestarme balbuceo algo sobre lo difícil que es lidiar con los terminalmente lobos. Desaparecemos por un pasillo en el que parece que nunca haya sucedido nada placentero. Está formado por miles de cuadrados blancos con los bordes rectos, uno detrás de otro, cubriendo las paredes y el suelo. Algunos están rotos, otros tienen marcas de frotamiento e incluso veo ocasionalmente manchas rojas de sangre que contrastan con el resto de la imagen, pero desaparecen instantáneamente. Aquí el tiempo es inexistente. Todo se hace eterno pero a la vez breve, ya que todo es tan homogéneo y repetitivo que es imposible tener en cuenta cuánto llevas caminando. Finalmente llegamos a una réplica exacta de la habitación anterior, excepto por la pequeña mesita que hay con una pastilla y una jeringuilla encima. La enfermera se acerca a la mesa, coge la píldora y se gira hacia mí pretendiendo darsela. "Hagas lo que hagas no te tomes las pastillas". La rechazo,

pero en vez de insistir o dar una respuesta violenta se queda quieta en su sitio, como paralizado, congelada, petrificada. Mi primer instinto es escapar, pero la curiosidad me prende. Siempre ha sido así, o eso creo, porque es el único recuerdo que tengo sobre mí misma. Empiezo a seguir el cable negro que hay detrás de la cámara, pasando por varias salas hasta llegar a una distinta, con muchas pantallas. En una de ellas me veo a mí misma, en la otra habitación. Es una grabación. Pero no es real porque en ella no hago preguntas y el pasillo está intacto. De repente el tiempo empieza a rebobinar y a cada paso hacia atrás que doy pierdo memoria de lo que está pasando. Y entonces, al abrir los ojos, lo único que veo son tres paredes blancas.

BIB. EL CLOT - JOSEP BENET
C.C. PARC SANDARU

90 MINUTS DE PÀNIC
2n CONCURS JUVENIL D'ESCRITURA RÀPIDA 2025

PSEUDÒNIM: IRLANDA

ANY DE NAIXEMENT: 2011

TÍTOL: LES RIALLES DE LA CRIPTA

TEXT: El vell cementiri de Poblenou no coneix el repòs. Els veïns senten rialles provenent de les criptes, però fan com si res, prefereixen pensar que són uns gamberros que han saltat la tanca, i no els esperits d'aquells que ja no hi són.

Però alguns recorden històries, recorden nens que van desaparèixer d'un dia per l'altre. Fills d'aquells sense sostre, que picolaven diners.

És de nit, la boira s'escampa com llençols sobre làmines i fa una brisa plaent, que fa que el tremoli l'esquelet.

L'Arnau, el vigilant del cementiri, un home silenciós i molt poc poruc, sent unes veus com de rialles amagades. Ell, acostumat a la tranquil·litat, s'apropa a una de les criptes fins veure la porta mig oberta.

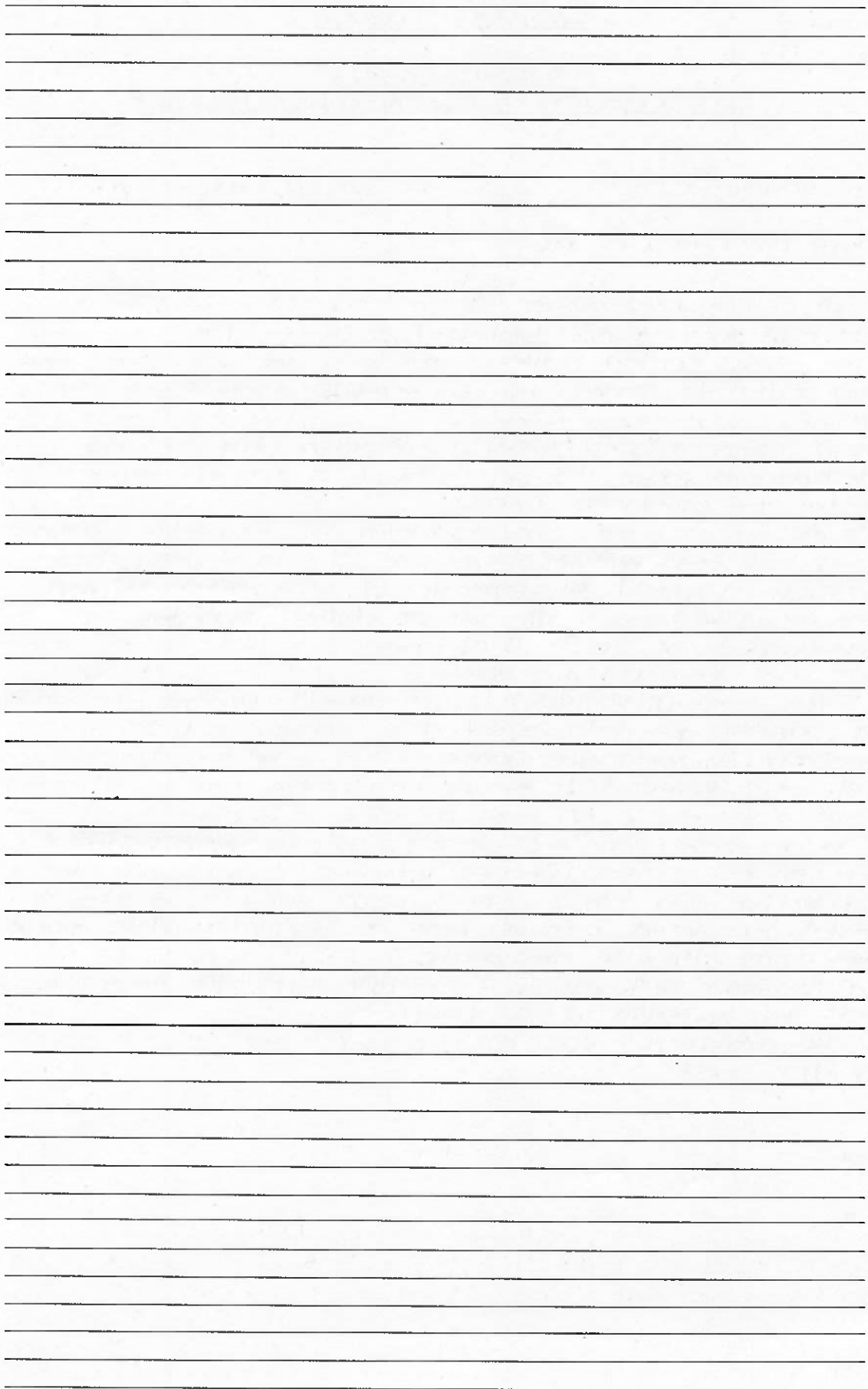
—Sortiu d'aquí gamberros.— Diu ell amb la veu mig tremolosa. La llanterna que porta a la mà s'apaga i es torna a encendre. La porta que abans estava mig oberta, s'obre del tot, i darrere d'ella es veu una ombra, com d'un nen petit, d'uns sis o set anys, no més.

—On es el teu pare?— Li pregunta l'Arnau balbusejant.

El nen no contesta, només samriu i senyala darrere seu, on hi ha una tomba oberta, buida, sense res a dins. Al costat, una petita colla de nens de diferents edats, alguns més grans, altres de més petits.

La llanterna se-li cau, i s'escalten crits que omplen el vuit que hi havia a la tomba.

I des d'aquell dia no s'ha sapigut res més, ni del vigilant ni dels nens.

BIB. EL CLOT - JOSEP BENET
C.C. PARC SANDARU

90 MINUTS DE PÀNIC
2n CONCURS JUVENIL D'ESCRITURA RÀPIDA 2025

PSEUDÒNIM: Lelna

ANY DE NAIXEMENT: 2013

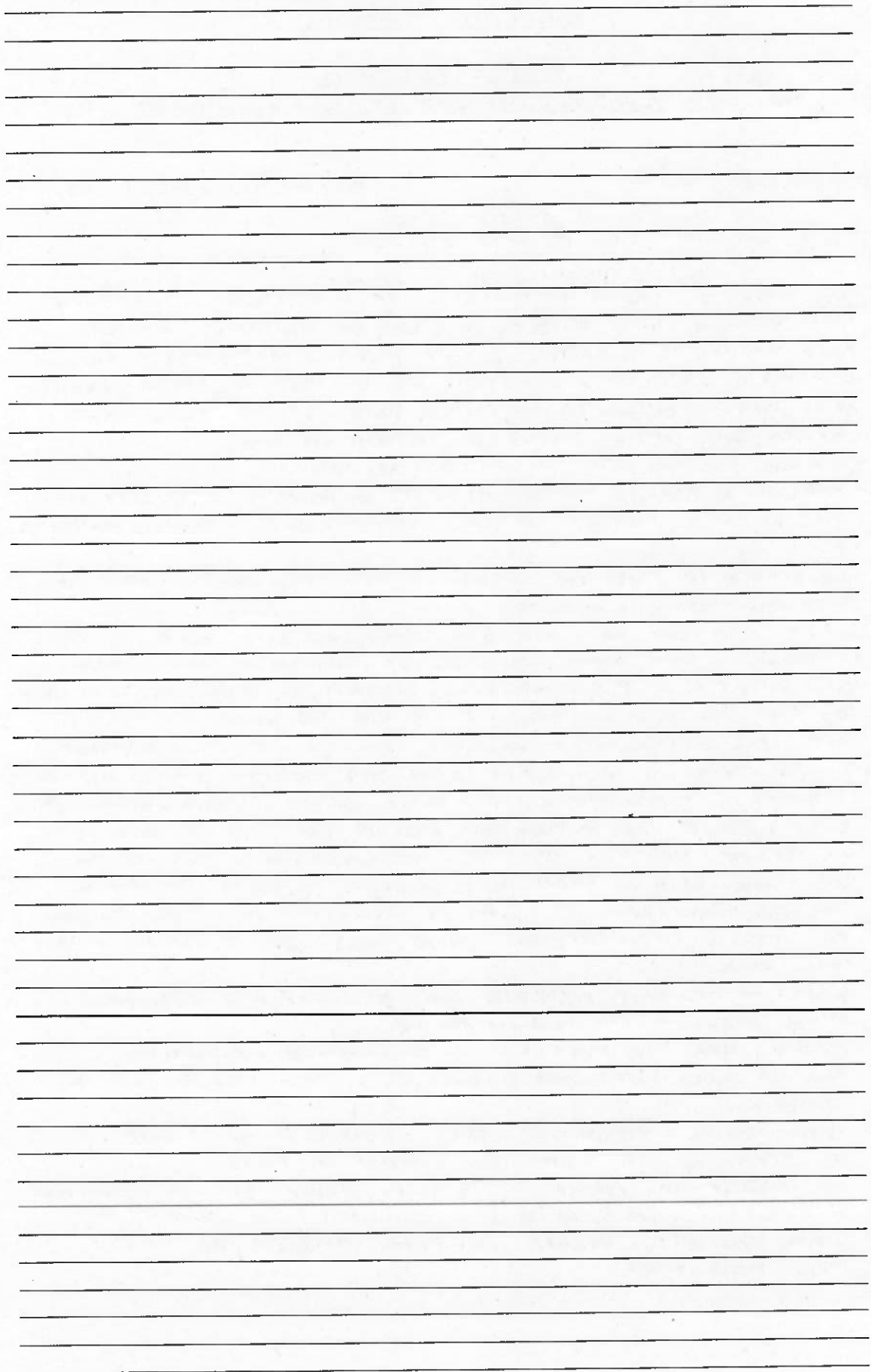
TÍTOL: La noia de les ales negres

TEXT: Les 23:52, arribava tard. Vaig començar a caminar més depressa, si no arribava a l'hora em mataria. 23:54, vaig posar-me a correr. 23:57. Havia d'afanyar-me o no arribaria. 23:59. Hem vaig frenar, ja el veia, el tenia davant, se li notava l'enfado en la mirada. Vaig entrar a la petita clariana que sorgia enmig de l'espessor del bosc.
-Hola Cua daurada - em va dir - arribes tard.
-Hola Cara de plata jo també m'alegro de veure't, i per cert, no arribo tard. - Vaig dir content i sarcàstic. Com magistralment molestava-lo.

-Tut- El cara de plata va cridar a una noia, deuria tenir uns setze anys - prepara la màquina! -
La noia va anar cap a una massa d'engranatges i trastos i va començar a tocar botons. Les 00:00. Un llampec va caure a sobre, vaig sentir el dolor, feia molt que no el sentia. Em vaig anar fent gran. Ara feia dos cara de plata, i no es que fos brixet. Però ell, la noia, els arbres, tot, es va anar fent més gran i aterrador. A la noia li van sortir unes ales negres com la nit de l'esquena i es va tornar tan palida com un fantasma. Però el pitjor era el cara de plata, com deia el seu nom la cara se li va tornar plata i les mans els braços, tot el que no fos la cara se li va tornar llefiscos. Havia caigut en una trampa. Hel cua daurada! - el cara de plata em va cridar. La seva veu s'havia tornat llefiscosa com ell mateix - que t'agrada la teua nova mida?! -

Silenci. Només vaig respondre així. Al final vaig balbucejar:
-M'has mentit - no vaig dir res més.
-Es clar que t'he mentit! - va exclamar ell - espereves que et deixés sortir amb la teua? Ets més ingenu del que pensava.

Una brisa plànt em va acariciar el rostre.
El cara de plata em va llençar a terra.
Va agafar una espasa i m'he la va clavar. Em va començar a sortir sang. M'he la va tornar a clavar, més sang. Una altra vegada. Ja està. No havia de patir més. Havia mort.

BIB. EL CLOT - JOSEP BENET
C.C. PARC SANDARU

90 MINUTS DE PÀNIC
2n CONCURS JUVENIL D'ESCRITURA RÀPIDA 2025

PSEUDÒNIM: Lluna Llavada

ANY DE NAIXEMENT: 2011

TÍTOL: Un reflex fantasma

TEXT: Vaig anar corrents cap al lavabo, amb llàgrimes als ulls i la respiració accelerada. Tenia un nus a la gola i no parava de tremolar. L'havia tornat a veure! Últimament em perseguia a tots llocs i no em deixava en pau. Incapaç d'aguantar durant més estona el meu silenci li vaig començar a cridar:

- Què vols de mi? Deixa'm en pau maleït fantasma! Des de feia un mes, una mena de fantasma apareixia en tots els llocs on hi era jo. Sempre anava balbucejant paraules, però el més estrany era que qualsevol persona que el pogués veure li semblaria una noia ben normal, però per a mi era terrífica.

- No et doner compte de que si estic aquí es per dir-te alguna cosa? - Va dir el fantasma - Només necessites trobar la clau! Quan la trobis, aleshores marxarà.

Aquella nit, mentre pensava en la clau, el fantasma va tornar a aparèixer. Vaig intentar girar-me cap a l'altre costat i dormir, però seguia notant la mirada del fantasma clavada en mi.

Al llarg dels dies, vaig anar buscant diferents claus per tota la casa, però ninguna feia que el fantasma marxés. Finalment, vaig acabar acceptant que hauria de viure amb aquell esperit esgarrifós. Però no sé perquè, a mesura que anaven passant els dies em sentia menys insegura. Des de petita, he sigut una persona molt insegura i amb molts complexos, que mai estava satisfeta amb ella mateixa, i això feia que tingués poques amigues. Però últimament, m'atrevia a fer coses que abans no hagués fet ni boja. L'altre dia, em vaig posar aquella samarreta que abans treballava massa lletja. Les estones de pati, s'havien tornat plaents i per fi, em vaig animar a apuntar-me a aquell esport. Només em faltava una cosa, fer amigues. Un dia, mentre pensava en totes aquestes coses, una mena va apropiat-se a mi i em va dir:

- Una cosa, sé que mai parlem però les meues amigues i jo sabem que reinquir amb nosaltres perquè sempre estem sola i creiem que ets la persona.

que?! Per fi! Ja tenia amigues! En aquell moment vaig deixar de pensar en la clau i el fantasma, i vaig començar a parlar amb elles. Però aquella nit, no sabia el que passaria.

- Enhorabona! Ja has trobat la clau! - Va dir el fantasma aquella nit - Ara mateix t'estaràs fent moltes preguntes i ho entenc, però només sabia que veïessis que la clau ets tu, i que totes aquestes inseguretats que has superat han fet que jo ara marxi.

- Espera! - Li vaig dir - Per què ara ja no em dones por?

- Tota aquesta estona, et veïes a tu mateixa reflectida en mi. Ara he de marxar, i ser que una altra persona com tu perdi les seves inseguretats.

Li vaig dir adéu amb la mà, sabent que mai em tornarien a veure.

BIB. EL CLOT - JOSEP BENET
C.C. PARC SANDARU

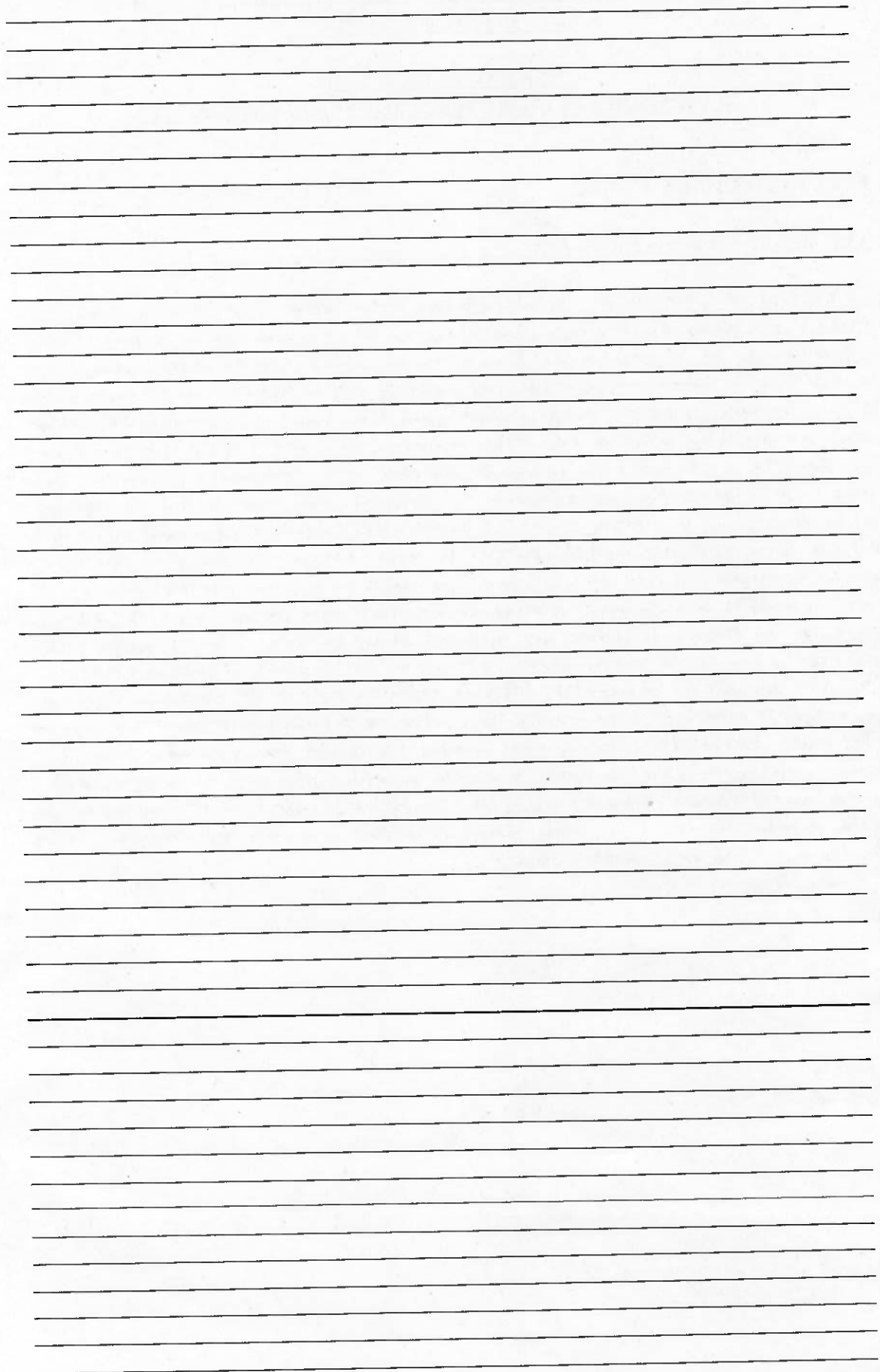
90 MINUTS DE PÀNIC
2n CONCURS JUVENIL D'ESCRITURA RÀPIDA 2025

PSEUDÒNIM: Miss Marple

ANY DE NAIXEMENT: 2013

TÍTOL: La mena psicopata

TEXT: En una nit càlida i freda, en una casa ~~interior~~ vivia un pare, una mare i una nena molt maca, que anava en una escola que hi tenia la seva millor amiga de la seva vida. Quan estava al llit va escoltar 4 cops a la porta. Ella estava espantada va mirar a l'habitació dels seus pares, però estaven dormint tranquil·lament com si no hagués passat res. Va baixar per les escales mentre escoltava el soroll del vent i el de la pica, quan va arribar a la porta va veure la sombra d'una persona esperant que algú li obris la porta, va esperar 10 segons i es va marxar. El dia següent a la seva classe li faltaven 2 nens i 2 nenes que havien desaparegut ahir a la nit. La nena estava espantada, potser la seva amiga desapareixia del no res i ella també. Quan venia de casa va veure algú a la porta, i ella es va anar corrents ràpidament amagar-se. Va veure que obrien la porta i la persona va treure la pistola i va disparar el seu pare al cor. La persona se'n va anar corrents i la seva mare va trucar ràpidament a una ambulància. Dos dies després al cementiri tota la família ploran de pena, la nena es volta morir perquè encara tenia la imatge com li havien disparat el seu pare. Ja havia tornat a l'escola i la seva amiga ja havia desaparegut i més cops a la porta hi ha, en aquella escola ja no li agradava. Ella amb plaent volia matar aquell home el que li feia la vida impossible. A la nit amb silenci va mirar per la finestra i li va veure amb un ganivet a la mà, però no li va veure la cara perquè feia molta boira.

BIB. EL CLOT - JOSEP BENET
C.C. PARC SANDARU

90 MINUTS DE PÀNIC
2n CONCURS JUVENIL D'ESCRITURA RÀPIDA 2025

PSEUDÒNIM: Myrtical★

ANY DE NAIXEMENT: 2011

TÍTOL: Verano 2019

TEXT:

Recuerdo ese verano de 2019

Un día de agosto, nuestros padres nos obligaron a ir a la iglesia: Salíam hacerla bastante, y tanto ya como mi hermana, Alice, estábamos muy 2 horas. Recuerdo los risas a escondidas (hablábamos para matar el aburrimiento) que se detuvieron en seco al mismo se movió, generando un profundo silencio en la misa. Miré a Alice:

- ¡Qué te pasa?

- Alguien desconocido me ha escrito por gmail.

- ¡Y qué te dice?

- No te importa

Por mucho que Alice le restara importancia, cada día que pasaba la veía en peor estado. Habíamos dejado de hablar, se ausentaba cuando entraba a su habitación sin avisar, y a veces la encontraba hablando sola, balbuceando cosas como:

- P- Por favor, no me hagas daño

Mientras lloraba desconsoladamente.

Sus ataques de ansiedad se volvieron cada vez más frecuentes, hasta llegar a un punto donde no salía casi de su habitación.

Un día, por alguna motivo, parecía encontrarse mejor, y se animó a salir a la calle, con su amiga: María.

Me acuerdo perfectamente: Salí de casa a las 17:55, con el maquillaje y el peinado impecable.

Esa fue la última vez que la vi.

No volví a casa, y nadie sabe que es de ella hoy en día.

Excepto yo.

Recuerdo la rabia que sentí cuando me dijo que había empezado a salir con María.

Recuerdo la furia, la decepción, la envidia, la desesperación, el "sala la ha hecho para joderme".

Ella sabía lo enamorado que estaba de él, y aun así, por mucho que a ella no le gustara nada, empezó a salir con él.

Me traicionó, por simple aburrimiento.

Por eso, una vez estuve harta de ver todo lo bueno que le pasaba a ella, decidí planear mi venganza.

Empecé a redactar e-mails: llenos de odio y amenazas campantes, sacando a la luz cosas sobre ella que solo yo sabía.

Además, programé los e-mails para que nadie pudiera sospechar de mí.

Era sensación tan placentera de ver sufrir a alguien que te lo ha hecho pasar tan mal, es inhumano, sí, pero a la vez inigualable.

Tengo que decir que me esperaba que la historia llegara tan lejos, pero mi querida hermana se acabó suicidando.

La verdad es que solo me quitó fama de suicida.

La enterré en un descampado por el cual ya nadie pasa, así que supongo que nadie la descubrirá en lo que me queda de vida.

Han pasado poco más de seis años desde aquel día.

Nunca he vuelto a hacer algo parecido, pero con el pasar de los años, puedo confirmar que no me arrepiento de nada.

BIB. EL CLOT - JOSEP BENET
C.C. PARC SANDARU

90 MINUTS DE PÀNIC
2n CONCURS JUVENIL D'ESCRITURA RÀPIDA 2025

PSEUDÒNIM: PIXIE

ANY DE NAIXEMENT: 2011

TÍTOL: 14 en 12 anys

TEXT:

Hoi he sigut una noia que té mal de cap després d'una nit de festa, però aquest cop no soc capaç d'aixecarme del llit. Allargo la mà cap a la tauleta de nit i encenc el mòbil, i ja us podeu imaginar la meua cara al veure que sont les 16:30 de la tarda. Ahir vam arribar a les sis del matí a casa, i no vaig tenir temps ni de ficar-me el pijama. M'aixeco del llit, marejada, hem tret el vestit negre que portava i entro al lavabo per dutxar-me. Mentre m'ensabono els cabells, recordo el malsont que he tingut aquesta nit. M'invaeix la imatge d'un noi estirat a terra, amb un basal inmens de sang que li rodeja el cap. Té els llavis vermells, probablement per el petó d'alguna noia, i la pell pal·lida. A les mans i té una foto arrugada i bruta, on es distingeix la silueta de dos noies petonegant-se. Al costat del noi hi ha una altra persona, que balbuceja paraules sense sentit, mentre s'abrac a si mateixa. Surtó de la dutxa, agafó la tovallola i decideixo deixaró estar. Quant vaixo les escales, la Carla (la meua millor amiga i companya de p1r) està asseguda a la taula, mirant un entrepà a mitg menjar que es deu haver fet quan s'ha aixecat, em segueix amb la mirada mentre camino cap al menjador, que està omert en silenci, i agafó el mando de la tele per pasar les notícies. Abans d'aseurem al sofà, tornó a la cuina per prendreu l'ibuprofè que la Carla hem deu haver deixat, i després totes dues caminem pel passadís per arribar on el presentador de TV3 esta començant el programa. En un determinat moment, les nostres mirades es creuen, i em dono compte que la Carla no té bona cara, i no deu ser només pel mal de cap. Encara hi aixo, decideixo no faper preguntar, i els meus ulls es claven a la tele. Passat una estona, noto com el mal de cap va desapareixent, i una placent sensació de comoditat invaeix el meu cos. Però per desgracia, marxa ràpid, ja que casi ssem curt el cor al veure una foto de la noia del meu malsont a la pantalla. Segons les notícies, aquella noia havia desaparegut feia avui mateix 12 anys, i encara no havia sigut trobada. Va desaparèixer junt al seu

novio, un divendres, i l'últim lloc on els van veure amb vida va ser a la discoteca a la que hi van anar amb els seus amics i casualment, la mateixa a la que i vam anar la Carla i jo ahir. Al noi el van trobar 2 dies després sense vida, al bosc del poble, de la mateixa manera que al noi del meu malsortit. De sobte, la Carla s'aixeca corrents del sofà, i torna a la realitat just a temps com per aconseguir agafar a la meua amiga. Però la meua mã no s'hi queda molt de temps al seu braç, ja que té molta més força que jo. Quan s'allibera, i surt corrents de casa, obre la porta, i se situa just a temps davant de la carretera. I lo següent que veuen els meus ulls es com un cotxe negre, passa per damunt de la meua millor i única amiga, arrebatant-li la vida al instant. No hem mor, no ser capàs, i em quedo allà parat, davant del seu cos sense vida, fins que arriba la policia. No he tret ni una sola llàgrima en tota la estona, però la tristesa i la estupefacció m'invadeixen per dintre quan la policia hem demana detalls del que acaba de passar. Però en aquell moment, l'únic que hem ve al cap és preguntar sobre la raia de les notícies, que regulixen cobrant de pors al meu menjador. En el moment en que el policia sent la meua pregunta, li canvia la cara, i procedeix a dir-me amb detall tot el que haig de fer. Sengons ~~aquell~~ ell, cada any desde la desaparició d'aquella noia hi havia una o dos morts, de noies o nois que havien somiat el que havia parat aquella nit, però ningun vivia el temps suficient com per explicar-ho. En aquell moment hem vaig donar compte que el meu cor xa no funcionava i no respirava. El meu cor ~~funcionava~~ funcionava. Vaig veure a la noia, la del meu cor, i seguidament vaig tancar els ulls. I als ~~en~~ nostre 25 anys, jo i la Carla vam ser dues víctimes més de 14.

BIB. EL CLOT - JOSEP BENET
C.C. PARC SANDARU

90 MINUTS DE PÀNIC
2n CONCURS JUVENIL D'ESCRITURA RÀPIDA 2025

PSEUDÒNIM: Tah Majas de Canaries **ANY DE NAIXEMENT:** 2012

TÍTOL: la sonrisa de la muerte

TEXT: Las agujas del reloj avanzaban. Llevaban tres horas avanzando pero nada había cambiado, él no había vuelto. Hubo un momento en el que Elisa no pudo más así que decidió ir a buscarla aún y sabiendo lo riesgos que eso conllevaba. Salio de casa y se internó en el espeso bosque. El silencio era enervador, aunque parecía que solo le afectaba a ella. Una ardilla dormía placidamente mientras un loro alimentaba a sus crías. A medida que avanzaba, su inquietud aumentaba. De repente, se oyó un grito seguido de un disparo. Ese grito, era indudablemente de su hermano pequeño, y ese disparo solo podía tener una diana: su corazón. Elisa no dudó en salir corriendo hacia el lugar de donde procedía el disparo, pero notaba que los árboles se interpusieron para que no pudiera llegar a su hermano. Finalmente se dejó caer de rodillas derrotada con las lágrimas surcando su rostro, sabiendo que había perdido lo único que le importaba.

-Hola De Brans- dijo una voz a su espalda. Era un hombre alto muy pasado y que iba vestido de color negro. No se le veía la cara debido a una enorme capucha que le tapaba los ojos.

-¿Porque nos haces esto?- preguntó con la voz rota.
-¿Por que tu padre me hizo lo mismo!- Exclamó él. El ruido llegó antes que el dolor, pero cuando este lo hizo fue insoportable. Se cayó de rodillas sujetándose al estomago y todo lo que pudo hacer fue cerrar. Por ella, por su hermano, y por su padre que sin duda era alguien capaz de hacer algo así.

- Siento lo de mi padre - Balbucoó entre cortadamente y entonces exhaló su último aliento.

< Dicen que cuando te mueras te pasa la vida por delante. Delante mía siempre has estado tu. Y muere contenta pensando que he aprovechado cada segundo, disfrutando o sufriendo la vida a tu lado. Nos vemos en el más allá. Te quiero >> tuvo su reacentero pensamiento Elisa.

Cuando dos semanas más tarde encontraron el cuerpo sin vida de Elisa, en su cara había un gran sonrisa, y por eso en su rápida pusieron: la vida es demasiado

corta para no aprovechar cada segundo, porque podías
morir mañana y es mejor hacer-la con una sonrisa
en la cara.

FIN

BIB. EL CLOT - JOSEP BENET
C.C. PARC SANDARU

90 MINUTS DE PÀNIC
2n CONCURS JUVENIL D'ESCRITURA RÀPIDA 2025

PSEUDÒNIM: tuberculosi

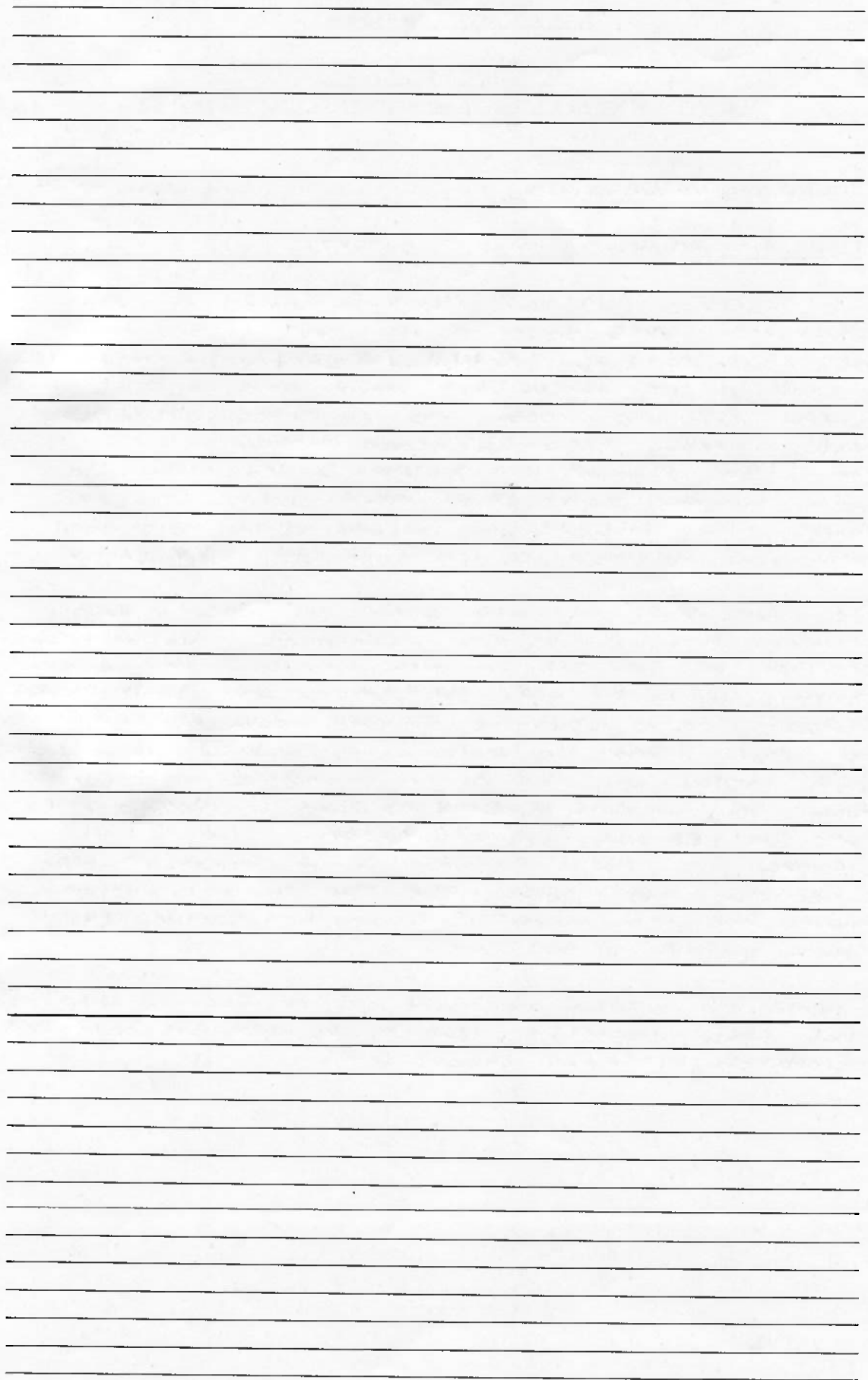
ANY DE NAIXEMENT: 2012

TÍTOL: La melodia de la mort.

TEXT: Recordo com vaig morir. Recordo els ulls
penetrants i pregiosos de la mort, el seu tacte
gèlid, les cançons que balbucejava... La mort viu,
i està a tot arreu. Vaig morir amb la pell
desfeta fins als ossos, amb la mirada ennuvolada,
amb aquella explosió. Recordo massa.
Tot i que el vent em xiulava a les orelles, jo
podia sentir-la. Sempre havia pogut sentir. I per això
sempre m'ha perseguit. Les cançons de la mort són
subtils, però si parles bé l'orella, la pots sentir cantar.

Jo perseguia al meu germà pel bosc. El vaig
perseguir fins a la mina abandonada i es va ficar
encins en ella. Era una mina amb les parets de roca
negra i el sostre baix, que em va fer aixupir moltes
vegades per no obrir-me el cap. Cridava el nom
del meu germà. No responia. El silenci era inquietant.
Vaig trobar al meu germà en mig de la foscor.
Tenia un somriure plaent als llavis i explosius a les
mans. No pensava que allò passaria.
Alavors ella va aparèixer de la foscor. La seva
cançó era més dolça que mai. Els seus ulls em
miraven amb més intensitat que mai. Vaig sentir per
última vegada el seu cant.

Intenta no escoltar la mort. Si ho fas, el teu
final serà nefast. Tot i que hi ha gent que reix podent
escoltar-la, tothom ho acabarà fent.

BIB. EL CLOT - JOSEP BENET
C.C. PARC SANDARU

90 MINUTS DE PÀNIC
2n CONCURS JUVENIL D'ESCRITURA RÀPIDA 2025

PSEUDÒNIM: Xipiron

ANY DE NAIXEMENT: 2010

TÍTOL: La nit estelada

TEXT:

Tenia por, estava sol en una immensitat de boscos humids i freds. Caminava sense rumbe, estava perdut en un bosc, i no era la millor nit per estar sol en un lloc així.

Tot això va començar el dia que van apallisar al meu pare, perquè era negre i valia anar a comprar un líquid per una obra de teatre i només va pèl blanec. No vaig poder suportar com 2 homes apallissaven al meu pare, i després se'l importaven.

Des de aquell dia la meua vida va canviar, no dormia per la nit, no podia ni parlar per aquell covar en el nom apallisar i la policia corrupte no va fer absolutament res, aquella batalla em va trastocar.

Vaig anar deprenent-me, vaig perdre als amics, la meua parella i la seguretat en mi mateix. Era una nit de katham es reunia, menjarem dolços i panellits. Vaig anar a donar un volt per les afors del meu poble. Hi havia una nit esplèndida, amb moltes estrelles que em feien companyia. Però em vaig endinçar massa i em vaig perdre, tots els arbres eren iguals i tots els rers igual de profunds.

No podia tornar, ja era tard i no tenia cobertura, fins al moment que vaig veure una casa de granjer amb una llum alberta, entro perquè la curiositat em portava a pensar.

No hi havia ningú, però entro a la habitació que hi havia llum, era una llar de foc i Miro hi havia una fotografia cremant-se, era una foto de la meua família. Estava tot en silenci fins que sento a algú tossir en una altra habitació, entro i no em vaig poder creure que hi havia allà.

Hi havia una muntanya de morts, tots de color negre i al costat el meu pare que estava mig adormit, el vaig mig despertar balbucejant-li papa, papa despertat estig aquí. Hi havia les claus de les cadenes, el vaig poder deslligar però no es movia. Va entrar algú per la porta vaig córrer camí ajudar-me a omegar-me en una caixa, però em van sentir.

Van buscar-me 2 homes encapçats amb una pistola cada un.

Estava en una caixa molt gran amb molts morts torregats no podia suportar ho però no valia morir, estava totalment fàtic de sang i olor putrefacta de mort.

Hi va haver un gran silenci, vaig sortir però només girarme

vaig veure'm en una fotografia a la paret amb un dardo al meu front representant que ara jo soc la serena diana.

Vaig caminar rigorosament sense trepitjar cap mort intentant escapar-me de allà, però també amb el meu pare.

Vaig passar per un passadís blanc que hi havia un quadre d'un pollastre amb cinc dits a l'aire amb una cara una mica trista, vaig intentar mirar-ho veia una tarteria, però al següent passadís hi havia el mateix quadre, però el pollastre amb quatre dits i una mica més content.

El següent quadre tres dits després dos hi havia. Quant vaig arribar a l'habitació del meu pare no tenia cap dit aixecat a la mà, però un ganivet i les dents amb molta sang. Vaig seguir decidit però vaig notar la presència dels dos homes darrere, però vaig mirar l'habitació el meu pare ja no hi era però els dos homes al meu darrere.

Vaig suplicar que no em fessin res mil vegades, però no va haver resposta.

Ja quasi estava a la mar de la mort apareix el meu pare amb un flot de lentils i em dona un fortíssim cop a la nuca, quedant caient desplomats a terra.

Ja ser el moment més plorant de la meua vida. El meu pare, est va tornar el mal que ell havia causat a les nostres famílies, però per sort des de aquell dia ja vaig tornar a tenir el pare que durant tants anys m'havia faltat.

Vaig poder veure la meua vida i poder tirar endavant encara que les injustícies existien i que forçem ho veig i no justic res. Tot això m'ha val ensenyat ell i que si vols algo ho has de lluitar i si tens por la has d'aportar encara que no pugem més, has de seguir per tirar endavant. I ja gràcies al meu pare no he aconseguit.